

ІВАН ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

11
Моя
ЗНАЙОМІ

САТИРИ

1948

БАРАНЧЕ ЩАСТЯ

Школяр-баран здавав матуру,
/Во без освіти шлях тяжкий!/
Та, спляучи, не глянув едуру
Перед матурою в книжки.

Ось почалося звітування.
Немає у бідаки слів!
А власне, зодного питання
Баран, як слід, не зрозумів.

Та, кажуть, як кому удасться...
Тож дурневі диплом дали,
Во професорами, на щастя,
Були при іспитах осли.

ВОЯК І БЛОШИЦЯ

Всімівивсь в тяжких боях,
Спочити треба лиг вояк.
І не втихні, бач, воякові,
Що отане менше в нього крови,
Бо на руці десь метушиться
Голосна, наче довк, блошиця...
Заснув вояк. Та нагло зчувсь -
Якось химера його - кусь!
Розплющив очі, зачить кволу,
Розбухлу, як на сонці солудь,
Брешку восяку-жижака...
-Ага! - сказав, - сяка-така,
Осирочу я твої діти!
І вже хотів блошицю вбити.
Та раптом чув: - Зупинись!
Який ти, мамі твоїй біс,
Вояк, записник правди, лицар,
Коли мене, малу блошицю,
Та ще й беззахисну цілком,
Скарати хочеш кудаком.
Всяк на мить затримає руку,
Подумає, а тоді як стукнув!
І від блошиці /може й цимі!/
Востались лиш червоні плями.
.....
З діві байочки собі
Зробіть вже висновок самі:
Чи так повівся, чи не так
Швидкий на висновки вояк.

ОБРАЗА

Гарненько розрббивши змову,
Два друзі сцїбрили корову,
І по добру та по здорову
Її поставили до скову...

Молочне краще, ніж в водю.
І той і той корову доїть,
Чудово мирять між собю
Ці приятелі обидвю.

Та ось один мав кепський настрій,
А може бльше був зубастий,
І другові завдав напасти,
Спільне добро зумівши вкрати...

Кричить обрзаний в світ бльий:
- Бодай тебе б собаки зїли!
Де справедливість? Боже милій!
Не подарув й до могили!

Тоді озвався хтось від ганю:
- Чого ж це ти дереш горлянку?
Всі знають, що корову-бранку
Ви здобули за...лихоманку.

-Так, -відказав сердито злодій, -
Украти в іншого не шкодить,
Коди ж у мене вкрали - годі!
Це грїх найтяжчий у природі.

ХТО КУДИ

Казав поет: "Добра не зди"...
Міністри... Проводи... Вожді...
Ізник від об'якучки всок,
Аж всім партія на шістьох,
Без ліку час, сотні програм,
А всі спільний це й досі сам...
Сваряться, лаяються, клянуть:
-Не ту п'яту заніс у п'ять!
-Не так одні запевняюць!
-Робити ширше треба крес!
-За православному галичан!
-За католицьких наддніпрян!
-За славний, за минулий діл!
-За новину, полєра, в бік!
Через фантазію баску,
Будуєм хату на піску.
Нехай ця хата упаде,
Зате в історію ввійде...
Товпляться спиритні плячі:
-Я говорю, а ти мовчи,
Я говорю, бо маю рот
За весь розв'язаний народ...
.....
Казав поет: "Добра не зди"...
Аж доки буде "хто куди".

СУМНО...

Оскільки гра світок не варта,
Щоб дарма гроші не губити,
Десять за столом, удень, при світлі,
Сідають хлопці грати в карт...
Не грають, бавляться. Відомо,
Дні в зиск від чужини.
Той розміняє тітчин долар,
Той скине роботу й штани,
Комусь намуляв шлюбний перотень,
Партнер знайшов на ший хрест...
А далі йде на слово честі,
Якщо не виникне протест.
Не грають, бавляться, бо - сумно.
Нема баянь, чорт-на мети,
За той журнал глибокодунний
Ат сім мільярдів заплати...
Оскільки ж виліти не зарт,
Сідають хлопці грати в карт...

ЖЕРТОВНА ПРАЦЯ

Жертовної праці не кине діляч,
Бо у все він має природу.
Всіх обігнавши, як копаний мяч,
Стає в обороні народу...

Себе кулаками у груди б'ючи,
І небо покликавши в свідки,
Аз худнуть від довгих промов діляч,
Патніють їм чола й борідки.

"Усіх переслужать, всім допомогти"...
/Звичайно, словами, не ділом./

"І є ж, прости Господи, в світі чорти,
Що їм наша праця не мила..."

Хай спробуєть лише єднати варах. -
Ця проба їм вилізе боком. /Гавсь
Клопсчемось власним? А хто б зава-
Собі допомогти ненароком?"

І дивного мало у факті тому,
Що з першим легким пароплавом,
На Бога лишивши громаду саму,
Борці пошуміли в Отаву.

"Щасливо сидіти, кохані брати!
Змагайтесь за право народу!"
І є ж, прости Господи, в світі чорти,
Що мають подібну природу.

КОНТРАСТЫ

Була предивна пара -
Проконій і Варвара,
Що б не зробив Проконій -
Варвари чистий клопіт:
-Не так, - кричить, - не кочу!
Та, коли правду в очі, -
Проконія так само
Не вдовольняла дама...
Варвара каже: -Істи!
Проконій: -Дині піст є!
Вона: -Водим до кіна!
Він: -Така дурна картина!
Варвара каже: -Добий!
Проконій: -Дак у зуби!
Варвара гірко плаче,
Проконій пізнім скаче,
Варвара посміхнеться,
Проконій замахнеться...
Отак проводять справи
І "прияєні" держави.
Цілюк вони до пари
Проконію й Варварі.

ПРОВОКАТОР

Щоб не збиратися громадів усіх
На розгляд справ, іноді дрібязкових,
Овечки, свині, кози і корови
Привадили щорічну асамблею.

На них скарги, надіслані в митчасі,
Довірені пород отих тваринних,
В основу владучи добробут маси,
Розвизувати старанно повинні...

І ось відкрилася врочиста асамблея.
Скрізь горобці й синиці-репортери.
Яке досягнення в тваринній ері!
Яка велична і свята ідея!

Тепер напевне скривджених не буде,
Во глови ввійшлись найрозумніші...
"Без сумніву нам заздритимуть люди!"
Захоплено хтось вигукнув у тиші.

Тоді почувалась запальна промова:
- Панове, перш, ніж підійти до суті,
Я мушу вам сказати, що корови
Морально глибоко відсуті...

Вони усім загрохнуть рогами,
Ідять телят, у гній збурляють сіно...
Чи можемо погодитись ми з вами,
Щоб ця свинота тут арбітром сіла?

Заметушилась араву асамблея,
А горобці цвирінькати взялися:
Увага! Від корів загрожена ідея,
Укопить через них всю справу дідь-
/ко лисий...
ко лисий...

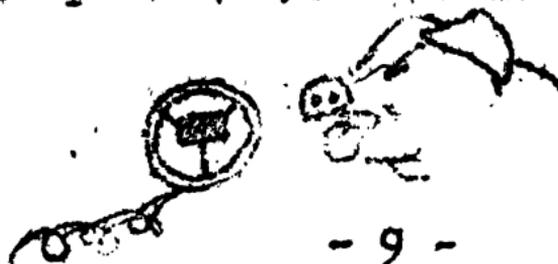
Дверима грюкнувши, розбіглись де-
путати.

Яка підступність з боку крутобо-
ких!

Тваринний світ дурили довгі роки,
Переколоти прагнучи громаду...

Хто ж наклеп цей серед ясного дня
До чесних трудівниць безсоромно
приклеїв?

Десь розшукали фото асамблеї
З промовцем, і побачили: свиня!

БУВАЄ...

Два злодії компанію вели,
А радше завжди вкупі крали.
Та перший злодій був малий,
А другого за ватажка вважали.

Рав на гарячому спіймався ватажок,
І мав тятку дістати кару:
Чекав на нього мотузок
Із шибеницею на пару...

Та, вірний другобі, якось врятував
Приятеля маленький злодій,
І несподівано знова
Той опинився на свободі.

А далі все, доклавши хисту й сил,
Улаштувавсь нахаба прокурором,
І розпочав влодійські справи всі
Перевіряти сам суворо.

І перше, викликав рятівника на суд,
А на суді обвинуватив гостро,
Тож смерть над другом занісся косу
І голову відтіла дуже просто.

.....

.....
.....
На жаль, це часто бачимо і в нас,
Що вироби складають ці особи,
Яким належало б якраз
З підсудними сидіти побіч.

ВІЙНА І МИР

Не попередивши, до миру
У гості раз прийшла війна.
- Я бачу, ти не дуже широкий, -
Сказала мирові вона.

- Отож, щоб ширости навчити,
Скупаю я в крові усіх!
Хотів за ногу ухопити
Мир кляту гостя, та не встиг.

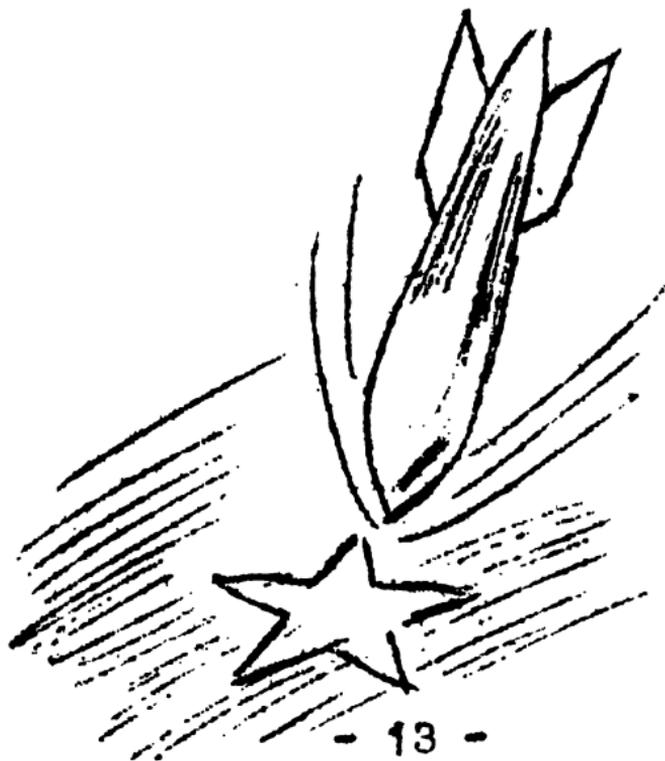
І загуло, завирувало...
Не знайдеться, напевне, слів,
Щоб хтось про жах той досконало
І справедливо розповів.

Та ось, розбухши, як блошиця,
До дідька утекла війна.
І знову освітила лица
Людей врятованих - весна...

Сидить, як дурень, на руїнах,
Втирає кров і соплі мир.
- Якого ж бісового сина, -
Міркує він, - навчились ми?

Роздягнені, голодні, босі,
В землі живемо, як кроти,
А широти немає й досі.
Де ж тої широти знайти?

І що потрібно, врешті, нині,
Щоб став спокійним людський вир?
Тоді озвався хтось з руїни:
- Потрібна знов... війна за мир.

РЕВНИВИЙ ВЕДМІДЬ

На світі багато трапляється див,
Тож вас дедувати не мусить,
Що якось, в одному в далеких краях
Ведмідь оженився на мусі...

І хоч відповідности справді було
У цьому випадку вазало,
Подружжя само собі раду дало
І себе щасливим вважало.

Приносило ведмедик і паливо й харч,
Варити навчилася муха.
Маленьку розумну дружинку кудлату
В усьому без винятку служав.

В теплі і в достатку жив довго
Ведмідь -
Умийте, причесаний, ситий,
Та десь перепившись, став мимохіть
Звичайною сервизом плитки...

Десь там дурна і злостива мара
Їмму натрочила в вука,
Що завели, коли він виходить
В дверя,
В обком його зраджує муха...

Ведмідь загарчав і додому побіг,
А там, не провіривши факту,
Схопив величезний у лапи батіг
І мушку по спині тарахнув...

І в тої події владарь ведмідь:
Голодний, брудний волохатий,
Не має на протязі довгих сто-
літь
Ні ласки, ні теплої хати.

Щоб мали ви щастя і спокій
ясний -
У дім не впускайте ні звідки,
Як в нішний квітник ковраха на
весні,
Найменшої прикрої шітки.

САВЕЛІТІ

За хитакон-койотом
Завзди з голодним ротом,
Чекарчя подачок,
Брєдило пнть собачок.
Койот лиш гляне оком -
Собачки ококом-боком
До послуги готові:
Рознюхать запах крові,
Погавкати на хати,
Пеньок десь обляляти,
Найбільше ж, сучі діти,
Були омові вити.
Койот ревне й замовкне,
А пси, як справні вовки,
Даруть собі горлянку
Від ночі і до ранку.
У одної істоти
Любови до койотів
Нема, звичайно, й краплі.
Брудні койота лапи
Не милують нікого.
Він грішного й святого
Задавить без ваганнів,

Він рідну з матір зганьбив,
Все, крім свого рота,
Байдузе для койота.
Собачкам говорили:
Загинете, дурили!
Яка з койотом дружба?
Тяжка в койота служба!
Та п'ятеро собачок
Зивились від подачок,
І тих подачок ради
Не слухали поради.
Звичайно, діла справа
Скінчилась неласкаво:
Від вірних сателітів
Литився... сніг у літі.

.

Цю казку до уваги
Хай візьмуть бідолаги,
Які розкрили рота
На милість від койота.

СВОБОДА СВИСТУ

П'янувчи на південь восени,
Три ластівки десь сіли мели віти,
Оскількиж в різних місцях були вони,
Схотіли про життя поговорити.

-Ну, як? - спитама перша. - Що нового?
У нас, на заході, багато змін...
Колись німецький райх стояв один,
Тепер тих райхів досить, слава Богу.

-Про мене, - сплинула зневажливо пів-
нічна, -
Один, чи п'ять, це значіння не має.
Так само, як не навчим дітв'я на
під нас,
Дух нації не виженеш із края.

Розказуй краще про нові закони:
Що можна все робити, що не можна?
Я чула, у одній сусідній зоні
Чотири свободи одержав кожний...

-Відносно того, сестро, не чувати.
Белькети а, і лайки, і саботажу.
На вулицях машини і солдати.
Та ось товаришка докладно все

Голівку з плямкою червоною
піднявши,
Дизилась третя ластівка у простір..
-Чого мовчиш? Ти ж балакуча завжди.
Чи вже язик віднявсь у високості?

І ледве чутно пташка прошептала:
-Бовся, сестри, вука мати віти.
Я б розповіла справді вам чимало,
Та в нашій зоні можна лиш...
свистіти.

НА ІСТРАДНІТІ

Відсмий на весь край гангстер,
Розбійник кишині і сміливий,
Що від землі до стратосфер
Піднявся б кризь вітри і вливи,
Що так зяттям ризиковав,
Немов воскреснути мав змогу,
Сидів понурий, як сова,
Впустивши очі на підлогу.
Чого ображено? О, ні,
Хто б це насмілюся зробити?
Загинув би в крові й вогні
Одвертий необачний критик,
Захливу помсту змів гангстер
Безжално ворогам піднести.
Чому ж це він зів'яз тепер,
Не хоче боронити честі?
Причина проста: чимсь-то хист
Гангстерові на муку змуру,
Пустив гулитт серед міст
Сильшну, ідку карикатуру.
Рече в нього цільні край,
І вороги, і навіть друзі.
Тож хоч лице собі мінйй,
Хоч не показуйся в окрузі...
Де сміх - там силу гнуть лиху.
Правдиво мовив мудрий лицар:
Той, хто нічого не боїться,
Боїться все ж таки сміху!

ОДНАКОВИЙ СТАН

Хвалив свій лад американець:
-Нема вільніше континента!
Хоча й під Білим домом станеш,
Та лаятимеш президента,
Ніхто тебе не йпне й пальцем.
А як на родині, колего?
Я чув, що люди там, мов зайці,
Вояться й писнути, сердеги...
-Неправда! - відповів робочий, -
Де лять ворзжих елементів.
У нас теж лять, скільки хочуть,
Американських президентів.

НЕБЕЗПЕЧНА ОСОБА

Завідувач пекла, похмурий Люципер,
Десь душу злочинну у хмарах поді-
пив,

І, зничаям, знаним на цілу планету,
Складає на прибулого довгу анкету.
Були там питання, вельм добре відомі:
Куди народився в батьківському
домі?

Чи має свідоцтво про вищу освіту?
А врешті: причина залишення світу?
Душа посміхнулася: -Люципере лю-
би,

Куди б не було на землі душегубів,
Навряд той, хто голову носить на
плечах,

Спішив би іти до некої печі...
-Ну, так, - зауважив Люципер нервово, -
На чорта мені філософська розмова?
Оскільки відомо тобі, я гадав,
З стежка до пекла і стежка до раю?
Зневажливо знов посміхнувся злочи-
нець:

-Прем'єре, з якої дурної причини
Лукав би я місця собі у крає,
Де вже засудили діяльність мов.

СОБИ НА УМІ

У наслідок війни, на місці лісу
лишилася рівнина луга,
А на крає, далеко видний вдень,
Стирчав кременний цень.

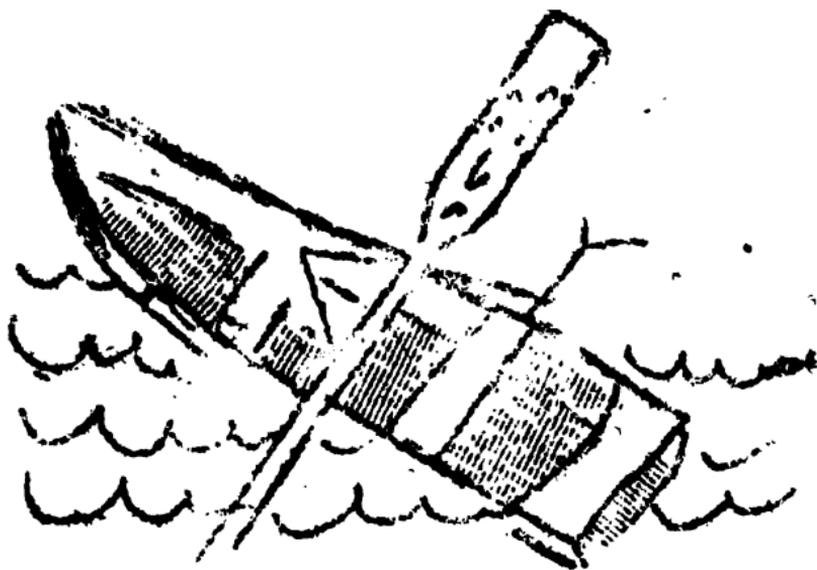
Захотіли, вирішили знову ліс садити,
Радять і дорослі й діти,
Бо корисніше, ніж від бомб рови -
зелений простір лісовий.

Та цень упавсь: - Не хочу, не дозволяю!
Вони хочуть обмежити наш волю:
Під маскою цевинної посадки
Замести на свій лад порядки...

Кричайтеся, дні! - кричить упертий
лице, -
Хіба не добре, що тут буря свище?
Не ходить ні людина, ані звір?
Хай він стоїть пустир!

Уперме чуємо, що шкоду робить зелень.
З яких причин це цень бундучний
меле?

А з тих лиде, що для лихого пня
Ці треба й вигідна брехня.

БУБА ЗАСЛУГА

До човна раз присікалось весло:
Такого ледня я ще не стрічало.
Коли б мене на світі не було,
Ти б зовсім не виходив од при-
чала...

Та човен здався на відповідь
меткий
І мовив, сміючись: - Хвальба не
штука!
Коли б не було людської руки,
Ти б звалось не веслом, - нік-
чемним дрючком.

ПРОПАГАНДА

Якось на деребо, під лист,
Сів соловей-пропагандист,
І розпочав солодкий спів
Про мирні наміри левів.

Моляв під сонцем їх владі -
Правá старим і молодим,
А що торкається дітей,
То щасливіш нема ніде...

Розмякли в слухачів серця.
-Набридла нам нужденність ця!
Волієм жити під левом!
І рушили на ліс гуртом.

Та в перші ж дні розвіявсь чар.
За м'ясом лев давно скучав.
Кінчилась казка про любов,
І потекла невинна кров.

Тоді піднявся крик і свист:
-Де соловей-пропагандист?
Отож його брехливий спів
Такого лиха наробив.

Та солов'я знайти - овва!
Отримав орден від лева,
І полетів у інший край -
Левиний вихваляти рай.

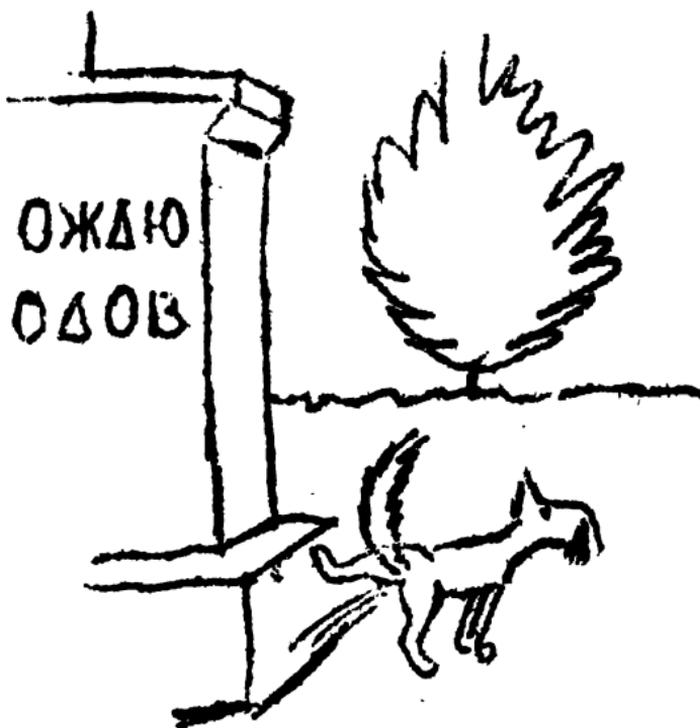
ТЯЖКИЙ ЗЛОЧИН

- Повз монумент ідучи випадково,
Не лавчи на думці зла,
Собачка ногу підняла...
А поруч - поліційна установа.
-А-ну, - кричать свідтіль, - заїди,
Ми потребуем сторожа в сади...
Заїшла. Пропонують собачці сісти
І все окверто розповісти:
Де народилася, від кого і коли?
Брати і сестри в неї чи були?
Які в родичі й знайомі закор-
доном?
Чи мала зле вибути перед законом?
Чи бачила у тої гіркий момент,
Кого зображує величний монумент?
Очима кліпає собачка безталанна.
-Я підняла ногу, прошу пана,
Не на зображення, а тільки на
тверде...
-А знаєш ти до чого це веде?
Через такі ось вихвати вороти
Державу напу й дурень переможе.
-Державу?!
-Так. Не удавай святу!
Свідомо ти зробила прикрість ту.

Хоч присягалася і плакала собачка,
Хоч лазила в ногах у суддів рачки,
Не допомогли ні сльози, ні благання,
Собачку присудили на заслання.

.....

Це вигадка, проте, подібні дії
Трапляються в часи "демократії".

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

У джунглях жив диктатор-тигр,
І не було влі нього зроду
Ані проїзду, ні проходу.
Хоч по жмарині вчися йти!

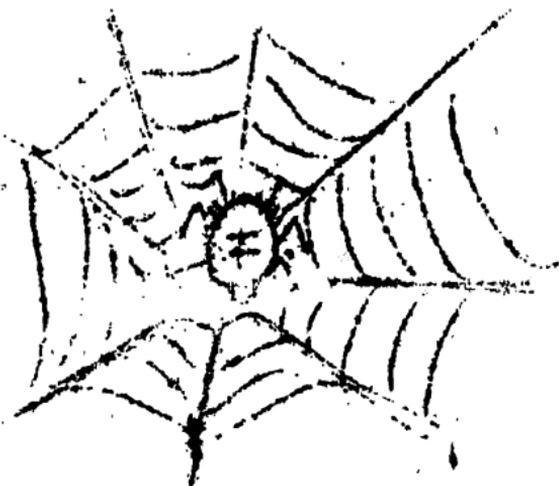
Аж сторнуть джунгли: Ну й буття!
На світ би не родитись краще!
Всю радість клятий звір відтяв,
Зробив життя наскрізь пропашим.

Корився тигрові народ,
Згинався зубатий і рогатий,
Во добереться і до хати,
І назажди затулить рот.

Роки минали за роками,
Аж раптом вістка: тигр помер.
Нарешті, трясця його мамі!
Буде у джунглях мир тепер.

Кільцем закручені хвости
У звільнених від злої долі.
Авже з, від гніту і неволі
Присмно раптом відійти.

Та ось надвечір вістка знов:
Не припускайте мрійних гадок.
У джунглях дальше лється кров,
Бо в тигра лишився нащадок.

ЛОЗЕЦЬКИЙ РОЗРАХУНОК

Філософ-жуқ спитав у павука:
- Скажи мені, чому ця павутина
На вид прегарна є така,
Немов би це не пастка, а картина?

І відповів лозець-павук жуку:
- Який володар вивіситъ плаката,
Де у підземних йому штатах
Сдверте ділосність намальовано
гірку?

ПІДСТУПНА МАКТИКА

В судову залу впущено бандита.
Хоч пика в нього не була побита,
Проте й без цього ананій в всім
вид:

Бандит!

У публики роти роззявлені по
вуха:
Цікаво кожному побачити й по-
слухать,
Як правосуддя розпочне судити
Беззаперечного бандита.

Аж раптом... Що воно? Чи це уява
хвора?—

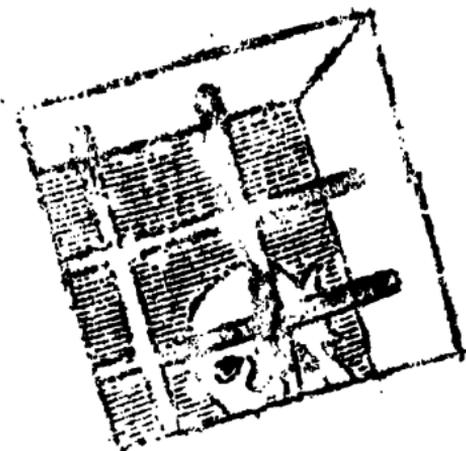
Бандит стає у позу прокурора,
І починає, б'ючи себе в груди,
Болотом обкидати суддів...

-Сякі-такі, фашисти і нацисти,
Вруднять чесноту язиком нечистим,
Не марчи на те найменших радій.
Не я, вони правдиві винуватці...

І стільки переконання в промові,
Що в суддів догори полізли брови,
Аж публіка все почала коситись:
Чи не ховається під суддіями...
бандити?

Проте не варт тут голову ламати.
Бандит без сумніву є тяжко ви-
нуватий,
Оскільки є шкуру врятувати хоча,
Громаді він пускає пил у очі.

І висновок напрошується простий:
Не слід зважати на слова про-
хвостів!

МУДРИЙ РАДНИК

Противник сварок, битв і драк,
Ведмідь нацьковує собак:
-Кусай його! Держи! Хапай за ногу!
Перетинай утікачам дорогу!
У вухо крайньому заїдь! -
Командує з кутка ведмідь.
Тож собачня розлючена призеться.
Котрись у наслідок такого герця,
Важання збити мур чолом,
Не можуть воружнути вше й хвостом.
Ну, а ведмідь хитає головою:
-До бою, цуцики, до бою!
Той не воляк, хто бережеться ран.
Або пропав, або вше справжній пан!
Звичайно, в радника таємний роз-
рахунок:
Йому наповнити свій треба шлунок.
Хай дикуни призуться за ідеї,
А він для себе загребе трофеї.

.

Чи є ми не бачимо в сучасних
заколотах
Ведмеzego розаявленого рота?!

ПОЛОЗ І САРНА

До сарни полоз завітав
І засячав ще від порогу:
—Ось тобі присяга свята,
Що не чіпну тебе, небого!

Лише дася мені куток,
І вже тоді у дитло наше
Ані хизак, ні пизачок
Ніколи й носа не покаже....

Припало сарні до душі
Умєсливе зміїне слово,
І полоз нору залишив
Та в сарни влаштувавсь чудово.

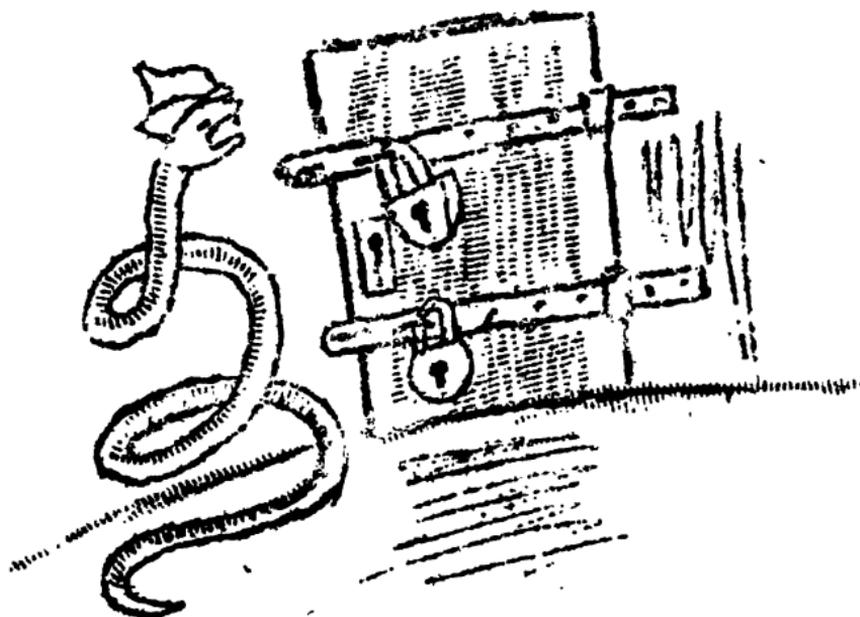
І довгі місяці отак
Жили укупі змія і сарна,
Та в полоза бумє мета —
Сусідку відживити гарно.

Кели ж на висах густих
Розквітло пєзно в неї тєло,
З ласунських міркувань отих
Мєся гадєці закортєло.

І - до чужих страждань німий,
Не випустивши сарну в кати,
Обняв її могутній змій
І кості поламав, проклятий.

.....

Тримайте двері на гаку
Від ворога й боронь вас Боже
Пускати погань отаку,
Що тільки вмерти вам поможе.

ВОВЧЕ ПРАВО

Кому зброю: вовк є вовк,
І хоч вдатки його у рясу,
До кого б він не підійшов —
Впізнають миттєво одразу.

Та маєм істину одну:
"Мовчи, як хочеш бути цллим!"
Тодь є очі вовка кленуть,
А в очі славлять що є сили.

І не паскудство, не ганьба,
А слово інше тут до речі:
В душі правдивного раба
Поряд вовками страх овецькі.

І користається вовки
Є тієї прикрої звороби.
Чи був де випадок такий,
Щоб сильніи слабшого не гнобив?!

Обцянки — для овецьок,
Для себе — розкш, сядо слави...
Закони везавав вовк,
Закони, честь і Бога, навіть.

Цей образ вовчий од віків
Серця і очі всім намуляв.
Що ж, врешті вицпрать вовків? —
Лише одне: спасенна кумя.

НЕПРИЯТНИЙ ХАРЧ

Рожану трав'їдну лань,
Що прислушталась чимсь одній левци,
Взялась левиця, як годеться,
Відтягати біля свого стола.

Наготувала свїшини:
Козу, два зайці, вепра і корову,
До цього додала барилло з кров'ю,
І ось із гостей усїлися вони.

Частує чемно: — Сестро, їж! /маха.
Прекрасним вепр, сьогодні лиш сніг—
Сантиметрів на вісім буде сала.
Візьми для зручності цей ніж...

Що? Не смакує? Їж зайців,
Вони ще молоденькі, пак чудовий...
А попередньє вищий кужоль крові.
Такої їдї кожен би схотів!

Чи треба говорити вам,
Що на столі все лишилося цїле,
Бо скільки б господиня не просила,
Для гості є прийнятна лиш трава.

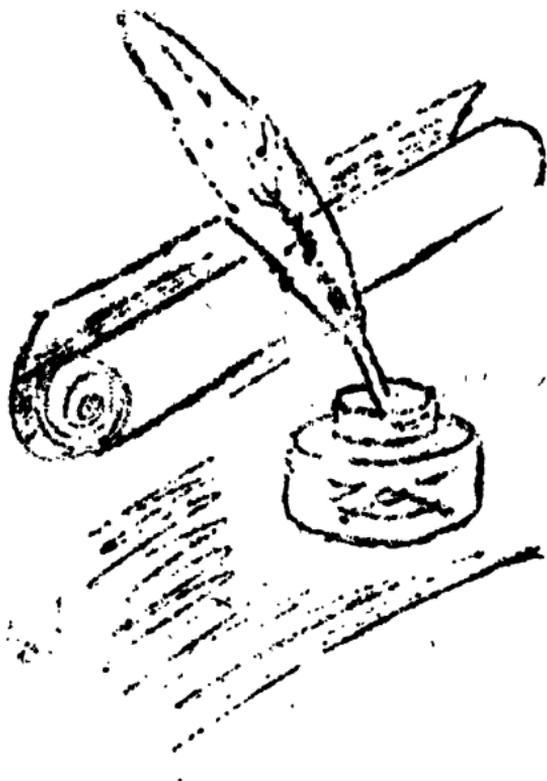
.

Отак народам, між котрих живем ми,
Смакують деякі накинени системи.

НИЧОГО НЕ ВДІЄШ

До біра, до будуть мир,
Недав скаргу папір.
Мовляв, не в силі, добрі люди,
Терпіти більш облуди.
Я в світ прийшов для цілей чистих:
Зібрати наукові влітлі,
Події для всіх затримать,
Кризунок дати добрим ривам,
Нарешті, / в крайньому випадку /
Для шибі деєь піти на латку...
Але подумайте самі:
Дим через те, що я німий,
Так пішло ставитись до мене...
Червоне називать зеленим,
Святе розпусним, добре злим...
Таз слово писане не дим?
Тепер умови і ухвали...
Чи так було, щоб не збрехали?
Ін-бо, від цих порядків клятих
Все сором очі показати!
Довгенько думали в бюрі:
- Правда, чорт його бери!
Скарга усі шидстави має.
Чи говорите в кознім краєм,
Щоб, уважавчи на мир,
Навчилиєь шанувать папір?

Проте, до кого ж заговорим? -
Світ подлився на табори,
Хто йде у ліс, а хто по дрова...
Даремна буде ця розмова!
І ухвалими у бърі:
До більш порядної пори,
Коли все мир покаже квіти,
Папір повинен все терпіти!

З М І С Т :

1.	Бараняче шастя	1	стор.
2.	Вояк і блондія	2	"
3.	Образа	3	"
4.	Хто куфи	4	"
5.	Сушино...	5	"
6.	Тертовна праця	6	"
7.	Контрасти	7	"
8.	Провокатор	8	"
9.	Буває...	10	"
10.	Війна і мир	12	"
11.	Ревнивий ведмідь	14	"
12.	Сателіти	16	"
13.	Свобода свисту	18	"
14.	Найстрашніше	20	"
15.	Однаковий стан	21	"
16.	Небезпечна особа	22	"
17.	Соби на умі	24	"
18.	Чува заслуга	25	"
19.	Пропаранця	26	"
20.	Тяжкий злочин	27	"
21.	Передчасна радість	29	"
22.	Доведенний розрахунок	30	"
23.	Підступна тактика	31	"
24.	Мудрий радник	33	"
25.	Полоз і сарна	34	"
26.	Возче право	36	"
27.	Непримітний харч	37	"
28.	Нічого не вдієш	38	"

Відбито на правах рукопису.

Табір Ді-Пі, Ляндек, Австрія